

Juweeltjes
uit de schatkamer van het Dementees
2011

12 mei 2011
Dag van de verpleging

**Dit jaar krijgen jullie dit boekje cadeau.
Ter inspiratie. En voor het broodnodige
onderhoud van pret en compassie!**

Het leven van onze bewoners is net een schatkamer. Je vindt er donkere hoekjes, kleerscheuren, gebrek en hartzeer. Maar ook een rijkdom aan verhalen, een grote schat aan wijsheid. In de levensverhalen van bewoners liggen juweeltjes verstopt: kostbare herinneringen, ontroerende gezegdes, diepe levenskennis.

Wij tekenen veel van de verhalen van de bewoners in onze groepsverslagen op. Wij weten ook, dat sommige verzorgenden altijd pen en papier op zak hebben, om grappige uitspraken van bewoners meteen te kunnen noteren.

Afgelopen weken hebben we elke week juweeltjes rondgestuurd. Ook verzorgenden hebben juweeltjes aangeleverd. Hierbij alle juweeltjes en nog vele nieuwe bij elkaar. Wij hopen dat ze zorgen voor een glimlach op jullie gezicht! Wij zullen jullie juweeltjes blijven toesturen, we hopen dat jullie ze ook blijven aanleveren!

Irene Maijer-Kruijssen & Andrea Liebrand, muziektherapie
Paula Irik, geestelijke verzorging
Gaasperdam, Eben Haëzer, Anton de Kom
Cordaan

“Want we wonen met zijn allen hier bij elkaar en we houden van elkaar op den duur.”

“Als je al die verhalen bij elkaar hebt dan heb je een bos en kun je ze inbinden, het zijn allemaal levensverhalen!”

“Alle mensen met witte jasjes aan: die beschouw ik als mijn eigen familie!
Zo lief!”

Een bewoonster ziet de zusters: “Leuk hé, als je die zo los ziet lopen: die doen toch hun best.”

Over de verzorgende die komt helpen zonder dat mevrouw het hoefde te vragen: “Hij hoort onze gedachten”.

“Menselijk blijven. En opletten dat de mensen die niet mee kunnen, niet achter blijven.”

Een verzorgende over een bewoner: “Mijn juweeltje voor haar is: ‘wilskracht’, na een lang ziekbed is ze weer helemaal opgeknapt!”

“Als je voor elkaar zorgt verbreedert dat.”

“De liefde komt op de eerste plaats. Als je liefde hebt, kom je het allemaal tegen.”

“Je kan niet met iedereen hetzelfde omgaan... dat moet je leren... en je moet van mensen houden.”

“We hebben niet veel te zeggen, maar nog wel wat. Wel iets. Soms zijn de tijden zo voorbij. Dan denk je verrek, zitten we hier.”

“En dan ben je bij elkaar. En dan kijk je erop terug. En dan wordt het mooier en dan ga je lachen met elkaar.”

“Ze zijn hier ontzettend lief voor me hoor! Maar af en toe vlucht ik hier (naar de gang) naar toe.”

“Variatie mag er zijn, er moet verschil wezen.”

“Wij schoppen het kwaad de wereld niet in! Nooit niet! Je gaat er achteraan om het goede weer tevoorschijn te brengen.”

“Als je geen goede zin hebt, dan doe je gewoon je ogen dicht.”

“Soms zijn we af en toe somber, zegt de een wat gek en dan lachen we weer.”

“Werd ik onrechtvaardig behandeld, dan gromde ik van binnen!”

“Herinneringen: het is net een boek: je leest achterstevoren.”

“Het enige wat je hebt, wil je niet kwijt.”

“Je tranen heb je niet voor niets gekregen, je mag af en toe best wel huilen, er zijn drie soorten: ontroering, verdriet en vreugde, het hoeft niet altijd lollig te zijn. Tranen van medelijden, lachen en verdriet, dat hoort er ook bij, je kunt niet alles wegpoetsen.”

Een bewoonster hoort in gedachten haar moeder praten: “Kom es effe hier meid, jij bent de meeste van de hele wereld.”

Verjaardag op Anton de Kom. Er wordt enthousiast gezongen. Eén van de bewoonsters: “Je moet schúdden zuster. Met je billen tot de grond!”

Over de geschiedenis van Suriname: “Het zijn dingen die gebeurd zijn en wij in onze hersenen moeten persen.”

Over de Surinaamse liedjes: “Deze dingen moet je bewaren voor onze kinds-kinderen.”

Een bewoonster die altijd in de zorg werkte: “.....en opletten. Dat de mensen die niet mee kunnen, niet achterblijven.”

Een bewoonster, over het aanvaarden van beperkingen: “Je kan niet meer doen als dat je handen je voor je helpen.”

Op het gezicht van een bewoner tekent zich bezorgdheid en verantwoordelijkheid af. Hij werkte in de bouw. “Die gasten moeten aan het werk. Maar er zit geen denken in.”

“Het ene mensdom is het andere niet.”

“Dag allemaal, ja ook tegen jou, jij bent ook een mens, wij allemaal.”

“Ga maar zingen, leuk! Dan horen we wat.”

“Nog niet zo lang geleden kon ik goed horen en praten en lezen, maar ja, eenmaal is alles op.”

“Als je bent wie ik denk dat je bent, ben ik gelukkig!”

Over het lied: ‘Ik heb eerbied voor jouw grijze haren’: “Dat lied vind ik zo mooi, dat gaat over mijn moeder!”

“De laatste zin gingen we altijd expres vals zingen, ik weet niet waarom, maar o wat was dat leuk en zij waren woedend.”

Een bewoner over de bewoonster die geen Nederlands kan spreken: “Ze kan zo lief lachen.”

Over het lied ‘Ninah Bobo’: “Je moet altijd met je oren onder de lakens blijven, dan kunnen ze je niet prikken.”

“Orde en netheid heb ik geleerd van mijn vader, die was een pietje precies. Dat is geen slechte eigenschap hoor!”

“Liefdesliedjes? Daar moet je maar net voor in de stemming zijn hoor! Daar moet je zin aan hebben en de stemming voor hebben.”

“Als klein zijnde heb ik dat allemaal gehoord, van moeder!”

“Ja, ik had één beer: een teddybeer en nog twee beren, die gingen alledrie mee in bed en ik er ook bij.”

“Februari : daar hoef je niets van te verwachten, meestal regen en sneeuw vaak. Kan ik ook niets aan doen. Het leeft niet, beweegt niet, doet niets. Ik heb graag een vogeltje in de boom, maar de boom staat met de wortels in de aarde, zijn hoofd in de wolken, maar geen blaadje beweegt, het kan niet leien.”

“U houdt er niet meer mee op hé? U heeft het te pakken!”

“Dat zijn toch liedjes die bij ons ver weg zijn. Maar je vergeet ze toch niet, zijn toch leuk die liedjes.”

“Ik heb tot het laatste toe voor mijn ouders gezorgd. Mijn moeder was 67 en mijn vader 72. Ik heb tot het laatste toe alles voor ze gedaan. Mijn vader was arm, hij had geen werk. En mijn moeder was veel ziek.”

“Langzaam en snel horen bij elkaar, vouw je je handen bij elkaar heb je een bruggetje en loop je van links naar rechts, dat gaat hand in hand, je bent zo geschapen. Rechts voor die kant, links die kant en in elkaar is het eindpunt.”

Als reactie op de strenge opvoeding: “Vandaar dat je ogen zo braaf zijn geworden.”

“Je moest wennen, alles was nieuw, in je eigen taal herkende je nog wat.”

“Echte muziek, dat zijn de puntjes op de i.”

“Je krijgt je dierbaren toegeworpen.”

“Het werd gestimuleerd, het geld werd verdeeld, zo heb ik het geleerd!”

“Wat gaat het vlug, ga maar even achteruit, jammer dat de tijd vooruit gaat.”

“Mijnheer wat zoekt u toch?” Antwoord: “Mijn wiet!”

“Weet je wat ik enge honden vindt? Uh van die....uh hoe heten ze ook al weer? O ja, van die putbillen.”

“Als je eerst maar bezig bent, dan gaat het vanzelf.”

“Ik zei altijd ‘dikke mens’ tegen mijn moeder, ze was helemaal niet dik, maar dikker dan ik. Eerst was ze boos, daarna niet meer en stopte ik ermee.”

“Ken je mij? Ik ben het monster van Jezus, roep mij en ik kom je helpen!”

“De maagd Maria heeft vandaag een vrije dag.”

“Ik loop mijn benen even uit, ik moet het piekeren eruit lopen.”

“Je hoefde vader of moeder ook niets te vragen! Deed je geheimzinnig, dan bleef je weken thuis!”

“Ze moeten niet aan mijn kinderen komen, zijn ze nog niet jarig. Dat is een warm gedeelte in je lichaam.”

“Ik was ook wel eens kwaad op mijn baas, dan stuurde ik hem de kamer uit en zei ik: daar is het gat van de deur, als je het sleutelgat ziet, dan zie je de knop ook!”

“We waren geen rijke kinderen, maar arme kinderen. Maar we konden elke dag eten en dat was hoofdzaak!”

“Ik ben eenzamer dan de hele wereld.”

“Ik zit in de verschering.”

“Ik zit altijd in de tweede stem, sinds kleins af aan, ach, klonk ik maar helder, ach, je bent nooit tevreden over jezelf!”

“Een ongeluk zit in een klein hoekje, maar kan ook in een goed hoekje zitten of een groot...of in alle hoekjes....”

“Hoe gaat het met u?” Antwoord: “Even beroerd als altijd.”

“Laat je mij erbuiten?! Ik doe alleen mee voor de gein.”

“Je zou bijna denken dat we dement aan het worden zijn.”

“Ik ben niet gelovig opgevoed, wel katholiek.”

“Neemt u mij niet als sprekende, ik kan slecht horen.”

“Ik vind viool heel mooi, moet je even aan wennen en dan is alles weer goed.”

“Dan zingen we weer en kom het gelijk weer goed.”

“Drie coupletten? Dat zal best, het is een goed boek!”

“Mijn broer houdt wel van honden. Poezen, honden, vogels – en wie moet opletten:...ik. En verzorgen ook!”

“Een hond, lief hoor, zo klein, bruin.....moeder zegt: ‘Weg hoor, dat wil ik niet’. Ik moet zo huilen. Gemeen hoor.”

“Ik heb wel lang gymnastiek gedaan. Tot een behoorlijke leeftijd. Dat vond ik heerlijk. Vooral aan de ringen. Dan kon je hoog komen. Een leuk gevoel!”

“Toen ik ging dansen, ging ik mijn dak uit.”

“Niet altijd heb ik ze te binnen.”

“Ik heb van mijn ouders geleerd hoe je water moet maken, met kruiden, om je angsten van je af te wassen.”

“Ik heb van mijn ouders geleerd om geen harde termen te praten. Je ouders wijzen het je wel, wat je moet praten, dan luisteren personen ook en heb je er geen last meer van. Onze ouders leren ons die dingen en hoe je bidden moet.”

Een bewoner is verdrietig, haar (Amsterdamse) buurvrouw geeft haar een glaasje water en zegt: “Hier meid, drink es een slokkie, daar ken je beter van piessen dan van een korsie kaas.” Het hielp, beiden moesten lachen.

“Dat zijn mijn woorden, maar dan wat korter, het is wat ter plaatser.”

“Ik ben weggeweest, ik was klaarwakker in mijn bed...”

“Gewoon doorgaan, want als je erop let, is het veel erger.”

“Laat het maar over u heenkomen, dan gaat het gewoon er onderdoor.”

“Met een logee, dan moest je wel eens veld ruimen of gewoon met zijn vieren lepeltje, lepeltje slapen.”

“Je kan nou wel groot zijn en je kan wel grote schoenen hebben, maar iedereen kan kantelen!”

Een bewoner grijpt naar haar pijnlijke nek en zegt: “Ik heb toch zo'n pijn aan mijn halsvleesklier.”

“Wilskracht staat bij alles bovenaan, bij alles.”

“Ik ben een tevreden monster geworden...”

“Als je maar lang genoeg doorpraat, komt er altijd wel iets tevoorschijn.”

“Alles komt tegenwoordig door elkaar heen: het goede en het slechte, vroeger was niet alles beter en nu ook niet.”

“Mooi zingen, dat zit erin, daar kun je niets meer aan doen. Al die dingen klimmen naar je toe, dan pak je het op en dan gaat het naar je geest. Dan ga je zingen en raak je het niet meer kwijt.”

“Ik denk dat mijn bril het doet, hij doet wat hij wil, hij doet zijn best.”

“Het is vrij makkelijk, maar blijft moeilijk.”

Mijnheer: “Ik ben van 1929, ik ben 88.” Mevrouw lacht en plaagt: “Dan bent u een oude zak...” Mijnheer laat het niet op zich zitten, denkt even na en zegt: “Dan bent u een ouwe doos!” Mevrouw, meteen er boven op: “Op sterk karton”. Beiden beginnen te lachen. Mevrouw: “Ach..een lolletje tussendoor.. met een zoet smaakje...”

“Je hebt wel oude tangen maar dat is geen metaal.”

“Ze moet horen, schrijven en zien...maar van praten raakt ze in de war.”

“Ik kan me niet herinneren wat, want dit is dement, maar we gingen wel zingen bij de afwas.”

“Weet je wat ze tegen me zei, dat ik 2011 ben!”

“Jij bent een goed mens, ik ben een goed mens, dus God heeft goed naar ons geluisterd.”

“Ik doe mijn best maar het lukt niet altijd.”

De ene bewoner tegen de andere: “Ik ben geboren met een bril.”
Antwoord: “Wat zal dat pijn hebben gedaan toen je uit je moeder kwam!”

“Zonder dat je het weet is het er weer die stem!”

“Hoe schoon is mijn heiland.”

“In mijn gedachten..... dan ben ik altijd bij de Heer. Ze kunnen me gek maken..... ja hoor, dan ben ik altijd bij de Heer.”

“Zing Hosanna voor de buurt. Ik dacht: laat ik dat eens nemen.”

“Dat raakt je diep van binnen en vooral als je het langzaam zingt hoor je zo goed wat er wordt gezongen.”

“Het nieuwe leven. Het heet overal: *vrolijk* Pasen.”

“Iedereen kwam uit de slaap van de winter, je zag alles tot leven komen.”

“Je zag de hele boel ontgloeien, als een bloem die weer open ging.”

“Dat is liefde met zachtheid.”

“De mensen waren ook opgewekt. Echt uit hun hart waren ze opgewekt, om mooie dingen te doen.”

Een bewoner vloekt: “gvd”. Bewoner naast hem: “Die zegt het niet tegen u hoor!”

“Ik vind de binding belangrijk van grootouders en kinderen en kleinkinderen. Hou je kinderen en kleinkinderen in ere en hou ze altijd bij je.”

“Als je iets doet wat leuk is, komt er vanzelf muziek in.”

“Ik doe mijn oren niet dicht, juist open!”

“Ach,... het lijdzaam ondergaan, ach, er zit toch een leuk kantje aan.”

“Naar de kerk gaan ging stiekem. Mijn ouders waren gelovig en mijn grootouders ook..... Bepaalde gezangen hóren daarbij.”

“Eieren worden gezocht. In huis”

“En bij ieder brood kreeg je een rood kaartje. En dan spaarde je voor een paasbrood. Heerlijk vers paasbrood! Pasen had je het idee: we begonnen weer aan een nieuw leven.”

“Met Goede Vrijdag had mijn moeder een schaal, daar lagen al minstens 20 eieren in.”

Een bewoner vertelt hoe hij als kind op paaszondag verschillende groepen mensen naar verschillende kerken zag gaan. Zijn buurvrouw aan tafel reageert: “Mensen gingen niet zo veel aandacht schenken aan de naam. Ze gingen naar de *hele* kerk.”

“Je moet zingen, met Pasen. Alle diensten, nieuwe liederen oefenen en zingen.”

“We liepen de hele stad door tot bij het Waterlooplein. Dat was gezellig! Iedereen was eigenlijk op zijn plekkie op zondag.”

Mijnheer vertelt: “Ik zat in de keuken te leren, dan was mijn moeder een kippetje aan het braden, in een grote pan.”

Mevrouw reageert: “En vergeet de mannen niet. Mijn vader heeft ook wát heerlijke dingen klaar gemaakt.”

Vraag: “Hoe gaat het met u?” Antwoord: “Het gaat goed, maar ook niet goed, Het is vervelend dat ik niet alles meer heb.”

“Mijn moeder sprak nooit in harde woorden, daar kan een kind ziek van worden.”

“O, komen jullie vanmiddag weer? Fijn, want jullie zijn echt mijn gabbers!”

“Je moet nadenken met nazingen, vooral met deze rommel.”

“Niet met de stoel schuiven, bij je buurman een stoel lenen en dat kost niets!”

“Ik zong altijd, samen met mijn broers maakte ik er samen muziek bij, ben ik blij dat ik dat allemaal beleefd heb, waren van die grote jongens maar dat deden ze!”

“Goed dat je goed gehoor, hebt anders hoor je er geen rund van.”

“Het is de ene gek tegen de andere gek en het is weer nul-nul!”

“Ik zing van armoede de tweede stem omdat ik vroeger sopraan was.”

“Dit is niet mijn echte stem, dat is een jongensstem, van vroeger.”

“Je moet vanuit stemming eigenlijk zingen.”

“Samen weten we veel: dan schiet er weer wat naar binnen.”

“Ach, ik heb mijn tanden niet in, dan moet ik wel vals zingen.”

“Mooie muziek wordt mooier.”

“Door muziek zie ik de betrekkelijkheid weer in van dingen.”

“In het jaar uitgerekt en in het jaar gekrompen. Waar is ons jaar gebleven. We zijn in ieder geval slijpenderwijs omhoog gegaan.”

“De rest van het lied ken ik niet, dat hebben de kinderen meegenomen.”

“Ik wil een lied uit mijn kindertijd zingen, daarom zit ik niet goed in mijn vel.”

Over het liedje: ‘Knaapje zag een roosje staan’: “Het roosje is allang verwelkt.”

“Ik hou van Holland’, dat zongen we in het jappenkamp als verzetslied. Dat verstonden ze toch niet en was puur Hollands.”

“Als het langs de ene kant niet kan, dan neem je de andere kant die slimmer is.”

“Ik ben antiek, dus wat wil je!”

“Dat volkslied is eigenlijk nietszeggend, maar dat is mijn persoonlijk nietszeggende mening.”

“Laat het maar over je heen komen, dan gaat het er gewoon onderdoor.”

“Gewoon doorgaan als er iets is, als je erop let is het veel erger.”

Vraag: “Zal ik u omdraaien?” Antwoord: “Niet mij, maar wel mijn stoel.”

“Ik ben zo oud, ik kan niet meer aan een vrouw komen, ik geloof niet in liefde op late leeftijd.”

“Je hebt de ogen van mijn moeder, ik heb de ogen van mijn vader. Geef me een kus, u brengt mooie herinneringen bij me naar boven.”

“Oefenen is niet erg, alleen het beginnen eraan wel.”

“Ontbijtmuziek? Kun je dat soms eten?”

“Mooi dat hij de liedjes goed kan zingen terwijl hij anders niet uit zijn woorden komt.”

“Ik was al tijdens de geboorte eigenwijs.”

“Eigenwijs moet je wel zijn, anders tel je niet mee, dan word je in de hoek gedrukt.”

“Als je hier en daar in haar ogen kijkt, zie je hier en daar nog een glimp ondeugendheid.”

“Politiek: dat is geen smijgelen meer, maar gewoon voor de gek houden, een dik vraagteken met drie punten eronder.”

“Samen zingen en verhalen vertellen, daar word ik vrolijk van.”

“Het heen en weer, dat past precies bij me, dan heb ik het heen en weer..dan denk ik..waar ben ik nu weer mee bezig.”

“Ik ben ook wel uit mijn hum, anders heb je niks.”

“Je moet wel goede eerste stemmen hebben anders is er geen tweede stem.”

“Die ring heb ik gekregen toen ik zeven jaar was van mijn vader en moeder, als ik ernaar kijk moet ik lachen en huilen.”

“Zwijmelliedjes daar hielden wij niet van, wij hielden van mannen die echte liedjes zongen, de rest kon af door de zijdeur!”

“Er werd wel gespijbeld. Een paar brutalen. Maar ik ben goed opgevoed hoor!”

“De ondeugd straalt haar ogen uit!”

“Pijn? Dan moet je er een kusje op geven en even op zijn bolletje, op dat fontanelletje, dan stroomt het zo naar binnen en is het over.”

“Het is allemaal met dieren ook, ze zijn heel lief en enthousiast als je ze ziet, maar toch moet je oppassen.”

“Mensen, heel aardig, maar in enen komt er een rare streek naar boven.”

“Ze moeten een vrijwillige opvoeding hebben en niet te lang vastgehouden.”

“Dat blijft nog wel een tijdje in mijn kop, met al die liedjes en verhalen en zo.”

“Je moet geluk een plek geven, net als verdriet.”

“Er zit zo ontzettend veel verdriet in het leven, daar kun je niet om heen.”

“De mensen leefden zoals ze leven moesten en dan kwam er kind op kind.”

“Je hebt ook mensen nodig die luisteren.”

“Gevoelige liedjes zitten gelijk op je hart.”

“Dacht je: het is koud buiten, ik kom jullie harten verwarmen?”

“Twee vrouwen zijn sterker dan twee mannen. Als je naar een man knipoogt dan valt hij voor je, een vrouw blijft standvastig.”

“Hoor ik een vulvazela, dan zwijg ik hem gewoon dood!”

“Liedjes gaan soms te ver, want het verdriet is er nog steeds.”

“Dat liedje krijg ik maar niet weg, het past overal achter.”

“Dan zie ik je gitaar en dan gaat de gezelligheid in mijn kop zitten.”

“Mijn vader, die was behulpzaam, en die had de gelegenheid en de tijd er voor, want die werkte bij de gemeente.”

“We hebben thuis allemaal mooie woorden gesproken, maar nu wordt het moeilijk. Wij zaten er veel makkelijker in.”

“Koekjes bakken! Ik mocht het en mijn zus kon het en mocht het niet, ze smeed ermee, ik bakte ze.”

“Laat eens horen wat er uit uw hart komt, dan zal ik mijn mening laten horen.”

“Toch was de melodie mooi ervan. En wat er in zat van inhoud dat was ook mooi.”

“Als hij gaat vloeken, pakken we hem bij zijn oren en zetten we hem er uit.”

“Het zijn van die doorschietertjes.”

“Die droom moet je gelijk de deur uitvegen.”

“Dat kleine grut is mooi om te zien tussen deze mensen en dan weten dat ze later ook met hun neus tegen de deurpost aanlopen.”

“Je werd met je neus de goede kant uitgezet en gezegd: je gaat je gang maar!”

“Ik werd aangenomen omdat ik van goeden huize kwam, belachelijk eigenlijk, ik had een rot kind kunnen zijn...”

“Ze zeggen wel die goede oude tijd, maar de pot op met die tijd, het was armoe!”

“Je verdiende zo weinig dat er geen loonbelasting af kon, ik werkte 48 uur per week, op zaterdag van half negen tot één. Op kantoor zat je nog zogenaamd deftig. Ik zei elke dag; ik trek mijn deftige schoentjes weer aan.”

“’s Avonds op een holletje naar huis om eten te maken, mijn moeder was ziek, daar zorgde ik ook nog voor.”

“Ik was 14 jaar en moest hard werken voor mijn geld.”

“Mannen die zo zaten te vleien ...ze gingen zo achter me staan, dan zei ik, ga voor me staan, dan kan ik je zien! Ik was geen makkelijke hoor.”

“Ik zie goed hoor...soms teveel...wat is het hier eigenlijk donker!”

“Ik zie de regels maar verder niets. Goszame wat een zwaar boek.”

“Sintliedkes daar heb ik niets mee. Ik heb een hekel aan die baas. Is heel normaal. Waren met zeven man en we hadden niets. Kregen de rest cadeaus en wij niet. Je zeurde niet want je wist dat er niets was. Maar leuk was het niet.”

“Dat is de goden verzoeken om Sintliedjes te zingen.”

“‘Kassian si patokan’: een begrafenislied. Ligt misschien wel goed in het gehoor maar hoor je niet te zingen.”

“Je moet met een mond zijn geboren anders kun je niet zingen!”

“Vanaf mijn geboorte ben ik opgegroeid...”

Een oude bokser: “Je moet iemand er rondom uitslaan.....”

“Ik mocht niet dansen, en de Friezen, mijn man, kunnen ook niet dansen.”

“Het zingen vond ik fijn. De dominee las dan een stuk uit de Bijbel. Dan kwam ik thuis en zei ik tegen mijn moeder: ik snapte er vandaag weer niets van.“

“Ik heb een moeder, die zong altijd psalmen. Ze ging niet naar de kerk, maar psalmen die zong ze altijd. Als jullie zingen, dan komt het boven drijven.”

“We maakten geen ruzie, we zongen. En er zaten deuken in de vensterbank van het leunen van de bovenburen erop.” (als ze aan het luisteren waren)

“Ach, je bent wat ouder, maar je zingt nog net zo mooi, ik meen het echt.”

“Eerst moet het werk af, dat kan niet anders, het zingen is wat erbij komt.”

“Die stem die pakt je en dan wil je weg, met een goed geluid erin. Het leek alsof je ernaar toe getrokken werd en dan pak je het beet. Je probeert het een beetje en dan zing je het mee.”

“Je maakt me helemaal schoon van binnen.”

“Respect, je bent eerlijk, eerlijke muziek, niet vals, hooguit af en toe een foute noot.”

“Elke verandering is geen verbetering.”

“Elk mens heeft een donder!” Een andere bewoner: “Je hebt er geen!”

“Mag ik naast u komen zitten?” Antwoord: “Als je je handen maar vóór je houdt!”

Over jazzmuziek: “Dat is niet zo oud geweest hoor, dat valt mee.”

“Als je wat leuk vindt, dan is het foetsjie.”

Over het huis goed bijhouden: “Dat móet wel. Anders versmeer je. Dat moet wel.”

“Zullen we 'Ik geef je mijn Roosje een roosje' zingen?”

Mevrouw A.: “Ik vind het wel een mooi lied, maar het is mij te zoet!”

Mevrouw B.: “Ze wil een *zout* liedje.”

We zingen: 'Ouwe taaie.'

Mevrouw A., tevreden en luidkeels mee zingend: “*Dat is zout!*”

Mevrouw B., lachend: “Met suiker en de zoutpot er bij.”

“Wat ziet u er weer mooi uit vandaag.” Antwoord: “Nou, ik vind dat u een goede smaak hebt.”

“Echt zo’n familie bij elkaar.”

“Ja, ik had een lieve vader. Ja..die was eh...LIEF gewoon!”

“U wint het van allemaal.”

“Ja..die heb ik maar aangetrokken...dan heb ik het lekker tochtig.”

“Tot de volgende keer! Dan heb ik wel wéér wat verzonnen.”

“Ik ben een goede tovenares. Ik doe maar wat en dan komt alles goed.”

“Koninginnedag: het kon hier ook gezellig zijn als ze maar iets doen! Als je het zelf maar meemaakt en er iets mee doet, net als vroeger. Al is het maar op tv.”

“De koningin is niet naar Suriname gekomen. Voor haar was het te ver weg. Maar we hebben de koningin altijd geëerd. Of ze nu jarig was of niet jarig was, we hebben haar altijd geëerd. Waar haar standbeeld stond, daar gingen we zingen, op het Koninginneplein.”

“ ‘s Morgens moesten we naar school met oranje sjerp en oranje strik in het haar. Het was een gezellige dag in het jaar. Mijn moeder was koto missie, ik moest ‘r helpen die koto dragen, die hoofddoek. Met een tante. Gaan we samen naar het Gouvernementsplein, gingen we dansen.”

“Op het plein gingen we dansen met elkaar, vlaggen, rood, wit, blauw, ik was ook in die kleuren.”

“Dan was je die dag echt verwaand, wanneer je gaat dansen, je gaat opschudden, zo mooi vond je die jurk.”

“Met Willem-Alexander? We zullen het lezen in de kranten. Ze hoeft geen zorgen te hebben, het is een jongen. Op de trouwdag renden alle meisjes gelijk achter hem aan. Kussen wilde ze geven!”

“Ik heb 37 stukken kleding bewaard, ze hebben het bewaard, gewassen en geknepen. We kunnen het zo pakken! Dan moet je wel de kleding dragen. Ze was mooi hoor zuster! Het stond ook op haar hoofd.”

“De stad in, met muziek! Ja, draaiorgel. En niet wat te vergeten: eten op het plein kopen! Het rook ook zo lekker op het plein!”

“Boten kon je ook varen, gratis, de koningin was die dag niet gierig.”

“Beatrix moest hier zijn om het te horen!”

“Je eet totdat je buik kan bossen, je eet de hele dag.”

“Tja, het koningshuis, dat zijn best brave mensen. Af en toe een beetje gek. Den Uyl was slimmer dan Bernard. Die kon het goed werken.”

“Het koningshuis, ach, het is wel nuttig. Niet alles wordt even mooi gemaakt. Anders hadden we andere troep, bijvoorbeeld een Amerikaan.”

“Ach, ik zwaaide wel hoor, als ze langs kwamen. Waarom ook niet?”

“Wij gingen niet spelen op koninginnedag, maar wel op 1 mei.”

“Eén mei, daar ben ik van. Een socialist in hart en nieren. Altijd een vrije dag. De CHU, dat zijn de beter gekwetsten. Die het beter wisten dan de ander. Tja, ik ben nu eenmaal een rooie.”

“Toen begon de oorlog..... ik bedoel: de vrede. Het heeft vijf jaar geduurd. Aan de ene kant van het dorp was er vreugde, aan de andere kant van het dorp waren ze stil. Omdat ze diep in de rouw waren. Omdat er zoveel kinderen gestorven waren.”

“In die jaren heb ik ook geleefd. Er middenin. Dat was vluchten. Rennen. Hollen voor mijn leven. Dat staat mij altijd voor de geest. Midden in de stad ontstond toen die grote aanval begon. Iedereen vluchtte, je wist niet wat er aan kwam. Je vluchtte gewoon uit vlucht-zin. Mijn moeder woonde in het buitengebied. Ik riep: ‘Moe, moe, ik kom er aan, wij zijn ontvlucht!’ Ze was blij..... maar we wisten niet of we wel blij moesten zijn. Ik kan me herinneren dat we veel buitenlandse soldaten op straat zagen lopen.”

“Ik ben zo bang voor de toekomst! Kun jij de doden tellen die er geweest zijn? Ik heb neven gehad, die opgepakt zijn..... en nooit meer teruggekomen.....”

“Ik ben als jong meisje in het kamp geweest. Drie of vier jaar, in een interneringskamp. Er was in het kamp geen water, we moesten altijd water halen. Dat moesten de jonge meisjes altijd doen, buiten het kamp, twintig liter water op je rug.”

“Ik zei tegen mijn vader: ‘Pap, wat zitten wij onbeschoft te eten. Die mensen daar hebben geneens te eten. Mijn vader zei: ‘We gaan er eens heen en we nemen eten mee.’”

“Het leven van de man zonder vrouwen is niets waard.”

“Ik had vannacht mijn man bij me. Hij zei tegen me: wat ben je toch altijd lief als je slaapt.”

“Het leven is een tango.”

“Ik heb nooit getwijfeld, maar ik moet nu alle zeilen bijzetten om de dag een beetje vriendelijker te maken voor mezelf en anderen.”

“Een sterke vrouw, jullie zeggen het wel, maar ik had zo mijn twijfels.”

“Je moet toch je menszijn kunnen uiten. Een ander kan het niet voor je doen.”

Ook bewoners met dementie hebben recht op verdriet en rouw. Ook zij praten over de dood, die hoort bij het leven van alledag. Het levert bijzondere verhalen op en ontroerende uitspraken. Daarom deze keer juweeltjes over “de dood”. Omdat alles er mag zijn....

“Onze Lieve Heer heeft niet bedoeld dat we hier met angst zitten.....rustig worden, laat het los, geef het over. Niemand ontloopt het.”

“Ik heb het meegemaakt van mijn moeder. En van mijn vader. Dat zo zachtjesaan het leven weg glijdt. Ik ben er tot het allerlaatste bij gebleven, ik heb ze zo zachtjes vastgehouden, ik heb tot het einde toe hun hand vastgehouden. ‘Ik laat je niet alleen’. En dan gaan ze. Het is net de wind.”

“Laat het los. Want blijf je er aan vastklampen, dan gaat het klemmen.”

“Ik heb lang in de verpleging gezeten. Ik heb veel mensen verzorgd. Ik weet wat het is. Ik merk dat ik bang ben.”

“Ik heb het idee dat ik snel dood ga.”

“Doodsangst is het ergste wat er is.”

“Ik doe ‘t wel alleen. Ik hoef niemand er bij. Ik hoef niet alles om me heen.”

“Mijn moeder kwam een keer op bezoek. Na het begraven. Het mag niet. Eenmaal dood blijft dood.”

“Zusjes.....*mogen* niet doodgaan!”

"Dood is als ik niet meer tegen mijn zoon praat. Weg is weg."

Over de eigen dood: “Je moet jezelf een beetje op je rug nemen. Je moet er zelf mee lopen.”

“Als het er is, is het er.”

“Een mens gaat nooit alleen door het leven. Er loopt altijd eentje bij je. Die kun je afschudden, maar je ontloopt het nooit.”

“Ik heb mijn moeder tot aan d’r dood begeleid. Ik heb bij d’r gewaakt, totdat ze haar ogen sloot. Het is een wonderlijke ervaring.”

“We hadden in mijn droom een gesprek: ‘Jij moet verder, ik ben nog niet zo ver. Daar is het licht. Ga.’ Zij zei: ‘Ik zal gaan, maak je geen zorgen.’ Toen keerde ze zich om en liep ze zo naar het licht toe. Als ik zo ver ben, hoef ik niet bang te zijn, want ze staan me in een rijtje op te wachten.”

“Ik ben overal geweest, maar nog niet in de hemel.”

“Ik kom altijd thuis, is het niet hier, dan is het boven!” (de hemel)

“En dan heb je niets tegen te zeggen als de lieve heer dat zegt, dan moet je komen, maar voorlopig heb ik nog wel even.”

“Ik zeg altijd maar zo: er zit boven een man met een dik boek en die slaat een bladzijde om en kijkt wanneer je geboren bent en je moet komen.”

“Aan alles komt een eind en ook aan mij komt een eind. Nee, ik verlang niet naar de dood, maar daar heb je niets over te zeggen.”

